

Νομολογία Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων

Διαγραφή ή καταστροφή Προσωπικών Δεδομένων

*Το παρόν αποτελεί μετάφραση τμήματος του [ενημερωτικού φυλλαδίου](#) του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων από την ομάδα της Homo Digitalis

Rotaru κατά Ρουμανίας

4 Μαΐου 2000 (Τμήμα Μείζονος Συνθέσεως)

Ο αιτών κατήγγειλε ότι ήταν αδύνατο να αντικρούσει πληροφορίες, οι οποίες εμπεριέχονταν σε ένα φάκελο των Ρουμανικών Μυστικών Υπηρεσιών (RIS), και οι οποίες ισχυριζόταν ότι τον αφορούσαν. Είχε καταδικασθεί σε φυλάκιση ενός έτους το 1948, επειδή είχε καταφερθεί αρνητικά κατά του κομμουνιστικού καθεστώτος.

Το Δικαστήριο έκρινε ότι **υπήρχε παραβίαση του άρθρου 8 της ΕΣΔΑ, θεωρώντας ότι η κατοχή και χρήση από τις μυστικές υπηρεσίες πληροφοριών για την ιδιωτική ζωή του ενάγοντα δεν ήταν σύμφωνη με το νόμο.** Το Δικαστήριο παρατήρησε ότι οι δημόσιες πληροφορίες μπορούν να εμπίπτουν στο πλαίσιο της ιδιωτικής ζωής, όταν συλλέγονται και αποθηκεύονται συστηματικά σε φακέλους που κατέχουν οι αρχές. Αυτό γίνεται όλο και πιο προφανές όταν οι πληροφορίες αφορούν στο μακρινό παρελθόν ενός προσώπου. Σημείωσε επίσης ότι καμία διάταξη της εθνικής νομοθεσίας δεν προσδιόριζε το είδος των πληροφοριών, που θα μπορούσαν να αποθηκευτούν, τις κατηγορίες των ανθρώπων κατά των οποίων μπορούσαν να ληφθούν μέτρα παρακολούθησης, όπως η συλλογή και η διατήρηση πληροφοριών, τις περιστάσεις κάτω από τις οποίες μπορούσαν να ληφθούν τέτοια μέτρα ή τη διαδικασία που έπρεπε να ακολουθηθεί. Ομοίως, ο νόμος δεν έθετε όρια σχετικά με την παλαιότητα των πληροφοριών ή το χρονικό διάστημα για το οποίο μπορούσαν να αποθηκεύονται. Τέλος, δεν υπήρχε ρητή, αναλυτική πρόβλεψη για τα πρόσωπα, που είχαν πρόσβαση σε αυτούς τους φακέλους, τη φύση των φακέλων, τη διαδικασία που θα έπρεπε να ακολουθηθεί ή την πιθανή χρήση αυτών των πληροφοριών. Συνεπώς, **το Δικαστήριο έκρινε ότι η νομοθεσία της Ρουμανίας δεν προσδιόριζε με επαρκή σαφήνεια το σκοπό και τον τρόπο άσκησης της σχετικής διακριτικής ευχέρειας, που διέθεταν οι δημόσιες αρχές.** Σε αυτή την περίπτωση, το Δικαστήριο επίσης έκρινε ότι **υπήρχε παραβίαση του άρθρου 13 (δικαίωμα στη δικαστική προσφυγή) της ΕΣΔΑ, γιατί ήταν αδύνατο για τον αιτούντα να αντικρούσει την αποθήκευση των δεδομένων ή να αμφισβητήσει την αλήθεια των εν λόγω πληροφοριών.**

Βλέπε επίσης: Σύλλογος «21 Δεκεμβρίου 1989» και άλλοι κατά Ρουμανίας, απόφαση της 24^{ης} Μαΐου 2011.